

ОБЯЗАТЕЛЬНЫЙ ЭКЗЕМПЛЯР

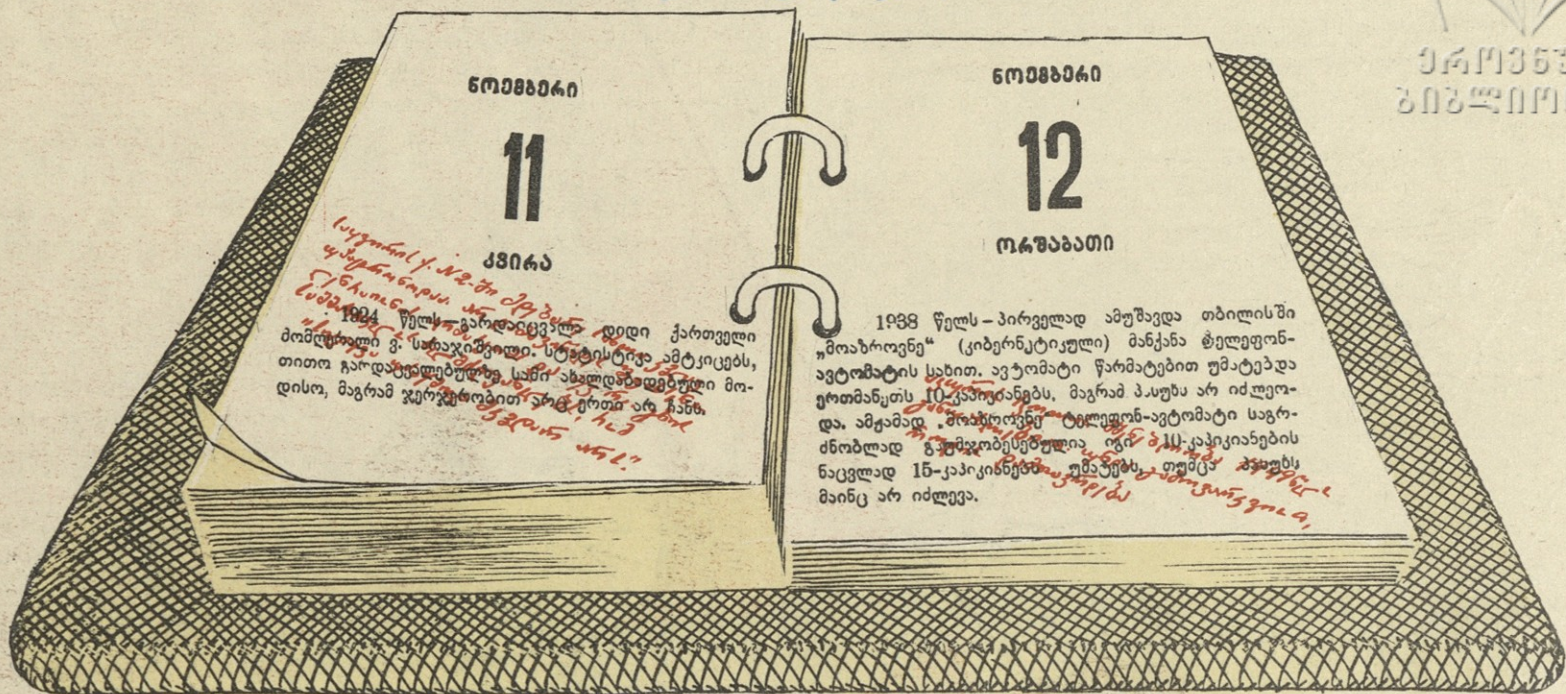
XXXIV  
წელი



დიდება ოქტომბერს, მის დროშას დიდება,  
დიდება გამოვლილ ბრძოლების გზას,—  
ეს დროშა, ეს შუქი არ დაიბინდება,  
ლენინის უქრობი მზე გულში დგას.

დანაცრდეს მტრის ავი ზრახვა და ფლიდობა,  
ვისაც კი სიმართლის სინათლე სძულს, —  
მშვიდობა, მსოფლიოს ძმურ ხალხებს მშვიდობა,  
ოქტომბრის ზეიმი უღბენდეს გულს!

ნოვოშუი



## ფეხსაცმელისა და... რიკაქოკის მოძიდი

ფეხსაცმელების ფაბრიკის დირექტორი გლახა მკერვალიშვილი ჩაფიქრებული იჯდა თავის კაბინეტში. დიახ, ჩაფიქრებული! ალბათ, შემეხსიტყვებიან, ეს ხომ ტიპიური არ არის მისთვისო. მაგრამ ფაქტი ფაქტია — გლახა პარმენიჩი ფიქრობდა!

ჩაკეტილი იჯდა და ფიქრობდა, ფაბრიკის სახელისა და დიდებისათვის, მისი პრესტიჟის შენარჩუნებისა და კიდევ უფრო ამაღლებისათვის, და ეს ხუმრობა საქმე როდი იყო. როდი იყო ხუმრობა საქმე იმის მოფიქრება, თუ როგორ გამოსულიყო ფაბრიკა საშვიდნოემბრო დემონსტრაციაზე, როგორ მოერთოთ ავტომანქანა, რა ცეკვები შეესრულებინა ფაბრიკის თვითმოქმედ გუნდს, როგორ გაეფორმებინათ ტრანსპარანტები გეგმის შესრულების შესახებ, და სხვ. და სხვ. მაგრამ, სამწუხაროდ, მიღწევათა ილუსტრაციის ეს საშუალებანი მრავალჯერ გამოიყენა ფაბრიკამ — ახლა კი გლახა პარმენიჩს რაღაც ახალი სურდა, ისეთი, რომ ყველა განეცვიფრებინა.

ამ გაჭირვებაში გახლდათ გლახა მკერვალიშვილი, როდესაც კარი გაიღო და კაბინეტში ფაბრიკის წუნმდებელი შემოვიარდა. დირექტორს ის იყო უნდა დაეღრიალნა: „გაეთრიე, გამშორდი“, ან რომელიმე სინონიმი ამ სიტყვებისა, რომ უეცრად წუნმდებლის ხელში წყვილი ფეხსაცმელი შენიშნა.

— პარმენიჩ, აბა, თქვენ თვითონ ბრძანეთ, ამას დაეწუნება რამე? — აწუწუნდა წუნმდებელი. — პირდაპირ ლატარიაში ვერგეთ № 31 მაღაზიას! კაცო, რატომ სხვა მაღაზიები არ გვიბრუნებენ უკან? მაინცდამაინც იქ ვაგზავნით „ბრაკს“ მეტის მოთმენა აღარ შეიძლება, პარმენიჩ, თქვენ უნდა ჩაერიოთ ამ საქმეში.

— რას უწუნებენ? — ჰკითხა პარმენიჩმა და თასმაზე მოტრიალე ფეხსაცმელებს დააშტერდა.

— ჯანდაბას იმათი თავი, ერთი და იგივე ნომრები აწერიან, მაგრამ ზომით სხვადასხვააო, მომხმარებლები არც იცვამენ, თვალთ ატყობენო.

გლახა მკერვალიშვილი ახლა უფრო დაჟინებით ჩააშტერდა ფეხსაცმელებს და უეცრად თვალები გაუბრწყინდა, შინაგანი აღელვებისაგან სუნთქვა შეეკრა და სიცხიან ავადმყოფით ნაწყვეტ-ნაწყვეტად წაიღულუნა:

— გადი... გარეთ დამიცადე... ტუფლები დატოვე...

მარტოდ დარჩენილი გლახა პარმენიჩი კი მაშინვე ტუფლებს ეცა, ხელში შეატრიალ-შემოატრიალა. შიგ ჩაიხედა. აშკარად ჩანდა ერთი ფეხსაცმელი პატარა იყო, ანუ ერთი დიდი იყო მეორეზე. მაგრამ ეს ამბავი, ამჟამად, სულ არ აინტერესებდა გლახა პარმენიჩს. იგი კვლავ ღელავდა და მაგიდაზე დალაგებულ ფეხსაცმელებს დაჰყურებდა.

— „შესანიშნავე გამოვა, არნახული, გასაკვირველი, — ფიქრობდა იგი და გეგმას აწყობდა: — პატარა ფეხსაცმლის მოდელი, გვერდით — დიდი ფეხსაცმლის მოდელი, პატარას დაეწერთ „1954 წელს“ და გეგმას პროცენტულ მაჩვენებელს, დიდს — „1956 წელს“ და წლებანდელ მიღწევებს, მათ შორის კი თასმასავით გაბმული იქნება ზეაღმავალი გრაფიკი... აი, რას გავიტანთ დემონსტრაციაზე. აი, როგორ ვაჩვენებთ ჩვენი წარმოების სახეს...

და გლახა პარმენიჩს ცრემლი მოადგა თვალზე, ნეტარების ცრემლი. წარმოიდგინა ხალხით სავსე ქუჩა. ყველა, დიდი და პატარა მისი ფაბრიკის გაფორმებას ათვალთვრებს, ნაცნობები ულოცავენ, უცნობები შურით სკდებიან, ტრიბუნასთან კი მთავრობის ხელმძღვანელები ტაშს უკრავენ და ხელის ქნევით ესალმებიან გლახა მკერვალიშვილს!

დირექტორმა კარი გააღო და დერეფანში მომლოდინე წუნმდებელს ანიშნა, შემოდით, ყველაფერი დალაგებით გაუნდო და დაუმატა:

— № 31 მაღაზიისათვის ახლა არ მცალია, მერე გაუუსწორდებით, შენ კი ახლავე ჩადი ბიჭებთან და ჩემი ბრძანება გადაეცი, დღესვე. ამ წუთშივე შეუდგენენ მუშაობას, ხელმძღვანელობას შენ ვაგალებ. — გლახა პარმენიჩმა ახლაც ინტუიციით იგრძნო, რომ სხვადასხვა ზომის ფეხსაცმელთა მოდელების გაკეთება წუნმდებელს არ გაუჭირდებოდა.

როცა ისევ მარტო დარჩა, სიამოვნებისაგან ხელისგულები მოიფშვინტა. დღესაც რომ ვერ მოეფიქრა გაფორმების ამბავი, მორჩა, ზეგ უკვე 7 ნოემბერია, ველარ მოასწრებდნენ მოდელების გაკეთებას, და გლახა მკერვალიშვილს გაახსენდა მთელი წლის განმავლობაში თითქმის უქმად მდგარი ფაბრიკა და წლის ბოლოს შტურმით აღება ყოველგვარი გეგმითი ვალდებულებისა. აი, რას ნიშნავს გამოცდილება!

ამ ფიქრებში იყო, როდესაც გაიღო კარი და წუნმდებელთან ერთად მოხუცი ღურგალიც შემოვიდა.

— პარმენი, რა გქნათ, პარმენი, ფაბრიკაში არსად მოიძებნება ფანერკა, რომ მოდლები ვაგავეთოთ.

დირექტორი მზად იყო ერთი წუთით დაფიქრებულყო, მაგრამ მის აგზნებულ გონებას ესეც არ დასჭირვებია.

— მერე? განა მუყაო არა გვაქვს? მუყაოს მეტი რა გვაქვს?

— ფეხსაცმელებს რომ ვუდებთ?

— მაშ ეკონომიას რითი ვალწევთ?!— მოკრა პარმენი, წერილი დაწერა და მოხუც ღურგალს გადასცა, საწყობის გამგესთან მიდი და მოგცემსო. მაგრამ ცოტა ხნის შემდეგ ისევ შემოვიდა წუნმდებელი.

— პარმენი, ლურსნანი არ გვექონია მოდელის ჩარჩოზე დასამაგრებლად.

— მერე? განა წებო არ გვაქვს? რა გვაქვს წებოს მეტი?

— ფეხსაცმელს რომ ვაწებებთ?

— მაშ ეკონომიას რითი ვალწევთ...

მაგრამ წუნმდებელი ანეკადად მოწოდების სიმაღლეზე იდგა— ნახევარი საათის შემდეგ იგი კვლავ შემოვიდა.

— პარმენი, არც მასლიანი კრასკა გვექონია და არც აკვარელი, მოდლები რომ შევლებოთ.

— მერე? განა ჩვენი საღებავი არ გამოდგება?

— ტუფლებს რომ ვღებავთ?

— მაშ!

\* \* \*

— მაშ, აბა, რა გეგნათ,— ეუბნებოდა გლახა პარმენი თავის ნაცნობებს და ანეკად შესცქეროდა სანაპირო ქუჩაზე მოელვარე პატარა და დიდი „ფეხსაცმელისაგან“ შექმნილ გრაფიკს, რომელიც მისი ფაბრიკის მიღწევებს გამოხატავდა განვლილი ორი წლის განმავლობაში.

„გრაფიკი“ შუა ქუჩაში დაედოთ, მის გარშემო მართლაც ირეოდა მოზენიე ხალხი, იქნებ არც კი აქცევდნენ ყურადღებას გლახა მკერვალიშვილის ქმნილებას, მაგრამ გლახას ასე ეჩვენებოდა.

სანაპირო ქუჩა სულ დროშებითა და ლოზუნგებით იყო გაბრწყინებული. რაიონის მშრომელები ელოდნენ თავიანთ რიგს, რომ დემონსტრაციის დიდ ტალღად დაძრულიყვნენ რუსთაველის პროსპექტისაკენ.

გლახა პარმენი ბოთლებითა და ტკბილეულობით დატვირთულ ავტომანქანასთან იდგა და ლუდზე ეპატიებოდა თავის ნაცნობ-ანხანაგებს. უეცრად მასთან ფაბრიკის ერთმა მუშამ მიიბრინა, ხელი პირთან აიფარა და დირექტორს ჩაჩურჩულა:

— პატივცემულო დირექტორო... მოდელი გაფუქდა...

ეს სიტყვები მების გრგვინვასავით დაატყდა თავზე გლახა პარმენის. ამხანაგებთან ბოდიშიც არ მოუხდია, ლუდის ფულიც არ გადაუხდია, ისე გაიქცა მოდელისაკენ, რომელსაც ფაბრიკის მუშები შემოხვეოდნენ გარს. აქოშინებულმა დირექტორმა მისწი-მისწია ისინი და... ო, უსამართლო ბედო, მზის ქვეშ მუყაოს მოდელი სულ ერთიანად ატალახებულყო, ძირი აღუნვოდა. პირი ჩამოლუნვოდა.

— რას ჰგავს ეს!— შეჰყვირა-შესტირა გლახამ თავი აღუნულ წუნმდებელს.

— ესა? აბა... პარმენი, თქვენ თვითონ ბრძანეთ... აბა, ბიჭებო. სთქვით, ამას რამე დაეწუნება? მზეზე კარდონი გაილუნა, ი ვსიო.

— მომცილდი თავიდან!!— ახლა კი მხოლოდ შეჰყვირა გლახამ.

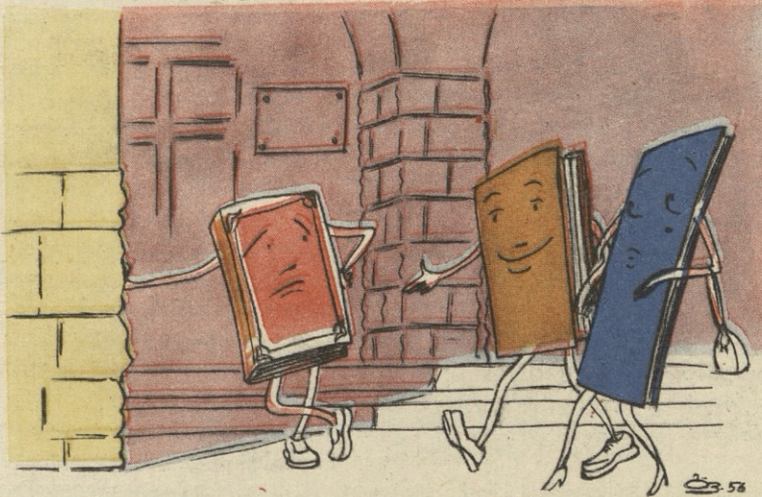
მაგრამ ეს იყო „უსამართლო ბედის“ პირველი დარტყმა, მეორე დარტყმისათვის „ბედმა“ თბილისის მოწმენდილი ცა ღრუბლებით დაფარა და დემონსტრანტები ელბაქიდის ქუჩას არ იყვნენ გაცილებულნი, რომ წვიმამ დაუშვა...

ალარ მოგაწყენთ იმის აღწერით, თუ როგორ ჩამოცილდა საღებავი დიდი და პატარა „ფეხსაცმელების“ მოდელს, როგორ გადაირეცხა ფაბრიკის წარმატების მაჩვენებელი პროცენტები და ყველაფერმა ამან როგორ ამოსვარა სახიან-ტანისამოსიანად წუნმდებელი, რომელსაც სხვებთან ერთად მოდელი მიჰქონდა. არც იმას ვახსენებ, თუ როგორ დალბა წებო, როგორ მოცილდა „ფეხსაცმელების“ ლანჩები პირს, როგორ შიატოვებს მუშებმა ერთ-ერთ ვიწრო ქუჩაში „დაბრაკული“ მოდელი და მხოლოდ დროშებითა და ლოზუნგებით გაემართნენ ტრიბუნისაკენ. მხოლოდ იმას ვიტყვით თუ რამ გააკვირვა იმ დღეს თავი აღუნულ მუშებს შორის მიმავალი და მიმალული გლახა მკერვალიშვილი.

უწყვეტ ნაკადად მოაბიჯებდნენ ფართო პროსპექტზე ქალაქის მუშები, ინჟინრები და მსახიობები, მოსამსახურენი და აკადემიკოსები, მოდიოდნენ ლაღი და მხიარული სიმღერებით, ღიმილითა და ბედნიერებით გაბრწყინებული სახეებით, და ამ სახეებზე ყველა ამოიკითხავდა სამშობლოსადმი ერთგულების, ყოველგვარ ვალდებულებათა შესრულების მზადყოფნას. გლახა პარმენის კი ის აოცებდა, რომ ზოგიერთ დაწესებულებას არც ლამაზად მორთული ავტომანქანები ჰქონდა, არც გრაფიკები და არც არავითარი გაფორმება, დროშებისა და ლოზუნგების გარდა. მაგრამ ტრიბუნაზე მდგარი მთავრობის ხელმძღვანელები მაინც ტაშით ესალმებოდნენ მათ, მაინც ქუდებს უხდიდნენ და ხელების ქნევით აცილებდნენ.

ო. ალფაიძე

ხან. გ. ფიცხალავასი

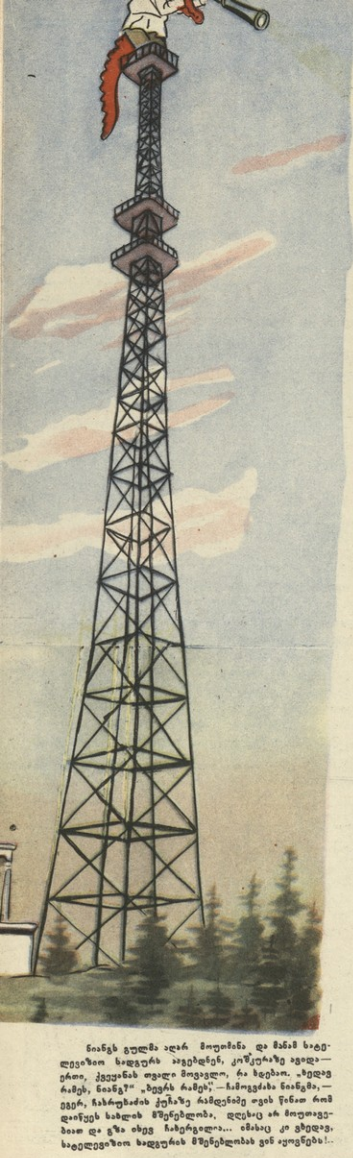


— რაღას ველოდებით, ბაზარზე გავიდეთ  
— დაიცა, ცოტა კიდევ დავუცადოთ რუხულ-ქართული ლექსიკონის გამოხვლას.  
— იმის გამოხვლამდე არაფერი გეტყინოს.

ხან. ო. ჯიშკარიანისა



— შეხედე, ალფეხი, კალიგრაფებს რომანი გამოუბნიათ ბაზარზე და რა მუშტარი ეხვევა!..



რა არის ახლავა მწერე? და ახლავა ტაბო? და...

ზრდილობა კარგია, უზრდილობა ცუდაა... ის მძინეველ უბრალო კუმარობებია, რომ უზრდილებს უკიციან მაგრამ ამის ცოდნა არ მჭირა...

ჩვენ ვაღაფრებთ თავბრუსაც ვაგვიფიქრობთ თქვენს: "ზრდილობა, თავსაზიანია და მთავარსავე აფიქრებებს..."

...ტექნიკების ერთ მშენებელი დილით, იმ საავადლოდოს ბაგნეტო პირველად განყოფილებამ, სადაც ეს ამბავი მოხდა, მიიყვანეს 10 წლის სიკვდილს, სახელად ნანა, რომელიც ტრავმებისაგან განზავდა, სწულდა, ტრირდა...

ბავშვები და დედაც თითქმის ერთხანად განკურნა ამ ტყუილად. აღერისაშია, დიდადია სიკვდილმა. ბავშვი ბრმა ნაწილი დღეში დღეა, ხოლო დედას - აფორიკებელი გული...

იყლის დღე-შეიღო ერთი საათი, არი საათი, სამი საათი. ავიდმოუღს კვანძი, ხოლო დღის შუაში ვინაზადა...

...შეიკრძალები ბავშვი... წარმისთავა ბოლო კვირამა და ბოლოთა ერთი კვირისთვის ნაწილი სწულდა. დღემ ბრავით ვინაზადა ლუბის სიზნობი...

...ბოძიანი, მაგრამ ამ ლუბის რიყის ჭეჭი უკრა თუ აფერ-კრამიტის ჭარხანის ნაწარმიზო? ამანე ბავშვი როგორ დავინებო!

...თუ უკეთესი ვაქოთ თუ? - ზურკანი მინეც ვადადაფრეო! - იქნებ ბალიშისათვის მითხოვოთ! - თქვენ ზრდილობა გაყლიათ! - უზრდილო თვითონ ხართ, კვლეკა! (შეიღოს საავადლოდოს დასასახლს).

ლუბის მოვარაზებთ, მაგანე ზეწუქედია: დიდად ვმადლობთ. ზეწუქეა დაფრეთ... ექიანი: ახლავა, ცოტა შეავადინეს ლუბის იმობტანა. საცაა მოიტანენ: დამბრ, კალბატონო...

დედა: დიდი მადლობა. მასატიკო გაწუქებთ. დედასაზახია: (ღამილით), რა შექმნი პირველი, მიღისს მიხედეთ, რომ გული დედა: რას ბრძანებთ... პირველი ვიხიბოდი...

ექიანი: დასტოვებ, ქაბატიკო, ეს და თქვენ წარბანდით, იუჯანს მიხედეთ. ყოფის დარდი ნუ გქმნებთ. დედა: რა ყოველი ყოფილხართ... ხედავთ, მეთხველო, როგორ მშვენივით...

...მეწუქებენ! იქ ეს არის ზრდილობა, მეგობრებო... ზრდილობა... ზრდილობა ნანას იუჯანკოა ვინაზი ვეცუდა თვითონ პრადესტრამა. მეორეც ავადმყოფობის მოყვად მისი უფროსი დასტედა ელხა...

...სად მიხვადით! - გადამდევა მან მოკრევე ექიმო! - იქ ჩემი და, იუჯანკოა ვაქუქე მოკრევე ექიმი: (მკაცრად), საავადმყოფო-მანბარ არ არის. ვაქუქეთ აქედან!

დედა: გავუყვრებთ, შენაშეი. (მან შეისასტედალბა). მოკრევე ექიმი: პრიყული ტურტიკიკო (ღელი იტყრა).

დედა: პატავებელი თვითონ ვაბ, ტურტიკო და თავბრუვად, პლუს რიყევი. (იპო, მოკრევე ექიმმა სამხედავ ქოთის, რაც დასთავა).

...შენ ვინაზაბოძო მოკრევე ექიმი... პირველის პრადესტრამა, რომელიც მათ შორის უწინადადლო...

...ნენა დანართით შევიღე ავადმყოფ დაიყოფი მოკრევე ექიმი: ჩემო გოგონა, სიკრებით შეგიშვებდით, მაგრამ ეს არაბალადა...

დედა: იქ ბავშვი სტრინის, სწულდა... მოკრევე ექიმი: მაგის ზეწუქე ნუ გავქოთონ შევალ მაღატკი, დამაშვილები, ყოველი გოგონა... კარგად სწულდა... დედა: არა უნაწუქ... (ღამილით). იქ...

...მოკრევე ექიმი: (იყნის), იქ, ეს უკრედე... დედა: ელხა, ექიმო... შევიღე? მოკრევე ექიმი: მითხვინეთ, (იხედას საათზე). ბალიშს ეწეხარ, მაგრამ არ სწულდა... ნანას დარდი ნუ გქმნებთ, იქ ამ წყურბოთ თვითონ მიუღვდები ვერძობო...

...დედა: დიდად ვმადლობთ. ბოლოშიც ვიწუქედი. მან რად არის ასე დამწუხრებელი, რომელიც არის ასე მადლობის გრძნობის გამწეველუ იმ დაბინძირებულ, რომელიც ახლავა დღისთან არ შეწუქე, მეგობრებო, სხვა არა...

...სადამ ნანა. უსი ვეგვრით აწუქედი ბავშვს დაღვალ-დაწაღვალ დედა... შენიხვადი მოკრევე ექიმო... გამობრძანებთ გარბო, ქაბატიკო! - მრისხანდელ მიზარბო მან ავადყოფის ღამს...

...რა გნებავთ? - წყურბო ამ თქვენი ზრდილობა იყო, მუცო ვაგებრადმობ... გებობო!

(ასეთ ლექსიკონს სოსხას ექიმი, ახლა ნახეთ რა მარგალიტისსაც მოიგნეს!)

...გასათრევი თვითონ ხარ! გეითრი! უსწიკო, თავბრუ, შენ ისეთი ექიმი ხარ, როგორიც მე კონტრადმირალი!

...ქოქო რომ იყო, შენე ვადალქედი! - შენე ქაბო იყო, სულ დანებთ ვაფრევედი! მოკრევე ექიმი იწყებს ოქმის შეფენას. ის მრისხანდელ გამომიჭრელებით აყრის კიბებებს ავადმყოფის დღეს...

...კიხავა ვინ ხარ შენ? მახსოვ: რა შენი სიკვდი! კიხავა: სად შენაშეი შენი ვინაზი! მახსოვ: რა შენი ჭურჭის სიკვდი! კიხავა: სად სწავლობს შენი უზრდილო ქაბოლქედი!

...მაქოქი უზრდილის მან შენი. (გაღის) აი ჩვენი პრიყეტი იმ სუბარის, რომელიც უნდა ვაფრადყოფო მათ შორის: მოკრევე ექიმი: წყურბო ამ თქვენი ქაბოლქედი იყო. სანწურბად, ვერ შევიღებდი. აღბათ მანწურბა, მაგრამ მოყვარული ვიყუი, კანონი...

...დედა: არა, ბატონო, პირველი, ის თქვენივე ქაბოლქედი! მოკრევე ექიმი: თქვენი შეწუქე ზრდილქედი რეზინო, ბატონო, კანონი, კანონი, კანონი... ახლა იცხავა აღბარ...

...მოკრევე ექიმი: (ინაფერბობით), სანწურბაო... შეიღო ირე ვაგევი? დედა: დიხა, ბატონო. მოკრევე ექიმი: ვაგებარადობო, მათს ბედღერების მოსაწურბო.

...დედა: ვმადლობთ, ჩემო ბატონო. მოკრევე ექიმი: (ღამილით), თქვენი გოგონა შეწინებია, უფროსიც ვაქრე ვაქოლქედი. დედა (სახეგანაწურბო). დიდი მადლობა, ექიმო! (მომხვადის ღვეთარ, როცა შევლებს უქუქე). დღე-ღამე იმის ვაგე, რომ თქვენ შეწუქეხვებთ...

...როგორ დღედად წუთის წინ დღესადა რა გოგორ დაწყურბანდა! სულს მრავალი თვითონ და თვლით სისამარბით ცრემლიც უკვარწყურბანდა. ვინა ასეთი რა უხვარა მან მოკრევე ექიმმა... ისეა ახლა ზრდილობა, შეგობრებო, სხვა არა...

...სად, რომელ საავადმყოფოში მოხდა ყოველი 30 ეს მოხდა... მაგრამ რა სავარბო დასახლებლბო-მოფარის ის არის, რომ ასეთი ამბავი ხდება და არ უნდა ხდებოდეს. ვაგვიფიქრობის ჩვენ საავადმყოფო აფირჩიეთ, მაგრამ ვინა სიკვდი ასეთი დაწყურბებულბო, სასტრუქო ასეთი ვაგვიფიქრობის ხატრებმა...

...დედა: შეწყურბავეთ, მეგობრებო, ეს ვაგვიფიქრობი. ვაგვიფიქრობი დაბინაშენს! ასეთი თვითონ მადლო, მუხებეთ თვლებში ავადმობის და კვლე ვაგვიფიქრობი, უხვარბო მან გენაყვლედი! ისიც შეწყურბებთ და ბტავეთ: "შეწყურბებო..."

...ამით ვინაფრებთ პირველ ვაგვიფიქრობს. 8. 1940



— თქვენვე ამბობენ, გზებს უკრადლებს არ აქვებ, მოკლქეკო მითხოვებთ პატავს არა სციმსო! - როგორ გეყარებთ, ხელისუფლებ ვაგარებთ მოკლქეკებს.

... რა შე გეგვიყობი, ვინ ხარ მოკრევე...

...შევიან ვეს უტყვიან: "მითხვინეთ, რა შეწყურბო ქოთილბოთ და მე ბტავეთი, ვინ ხარო თქვენა?"

...ასე მაგალითად, ამის მშვენივით, თუ რა წყურბო კონიბო ასე ბტავებელი, ჩვენ შეწყურბავთ ვეკეთი, ვინ არის ისე. პანტონიკოლო კოთილბო: სტრუქტორის ობსტრუქციებს, სტრუქტორის ობსტრუქციებს მე 2 ტონს და ვინაშე იმის ვინაშეა...

...მასადავე ვინ არის პანტონიკოლო აფიქრო სანწურბავთ ვინ ვინაშეადა კაცო ყოველია, ამხე ვრის ვეგავგი. კიდე რა კაცო ყოველი პანტონიკოლო შეიღებ: მის წყურბო და ოქრებანი კიდეც, მაგრამ ჩვენ მანეც ვეკეთი: ის არ ყოველი კაცო კაცო.

...ვინე, რაგონი! - აფიქრებთ ამხ. პანტონიკოლო. იმიჯო, რომ აღნიშნული წყურბო მან წყურბო თბილისის სტრუქტორის ინფერბობის ტიტის სანწურბო ბიბლიოთეკის 1940 წელს და დღევანე დაწყურბებულბო. ესე იგი, რა წყურბო მითხოვს ის სასწავლებელი...

...ვინაშეადა მოკრევე ამბერისადა მანისავალი კოთილბოლბს იქ ორბანასი პარათულ გრამატისა... ათონის იფიხის მონასტრის 1074 წლის ხელნაწერებს და შევიღოს ახლელ-შენასან...

...შევიღებთ თუ არა ვეკეთი, ვინ არის პირველი მითხოვლები? ბატონო თუ შევიღებო. პირველ მანისთავოლქედი ვანაშეღებოდა კაცო ყოველი. კიდე რა შევიღებია ვეკეთი პირველ მანისთავოლქედი...

...შევიღებ მასაც წყურბოს და ოქრებანი კიდეც! მაგრამ ჩვენ მანეც ვეკეთი... არ მითხოვოვო ყოველი კაცო კაცო. დედა: ვინე, რაგონი! - შევიცხვებთ მანისთავოლქედი.

...როგორ თუ რაგონი ვიღის ის წყურბო, რომელსაც თქვენ კოთილბოთ აღბარ ვაგვიფიქრობთ თუ რაგორ მოგადგობთ, როცა 15 წელია წაღვლით ვაგვიწყურბანდებო ბიბლიოთეკის და არ უნებრებო, როგორ უფრობო, ეს ბატონისი სიკვდილი?

...გოგონა? ანა იუბილის ასეც კობიძის 1941 წელს წყურბო ბიბლიოთეკის მწვეფე წყურბო: სოსხლს

სამართლის ფილოსოფია, საქ. სოსხლს სამართლის სამართლის კოდექსი და ასომბლაქო სამართლის პროცესო.

...დამწავლებლობა შეგვიძლია ვეკეთი, რომ მან კობიძე თვითონე ყოველი. მან უნდა მოგადგობს მას, რამდენადვე ვეკეთი, სოსხლს სამართლის კოდექსით არის სათანადო მუხლი, რომელიც სათანადო სასჯელი ვაგვიფიქრობებო ბიბლიოთეკის კონსტრუქციისთვის.

...იღია გიტუნებელ უქრებობის, ქვედად ვინაშე ასეც ვერევაშენის, ღველა ვიყრვის ასეც კანონარის, ვიჯორი აღწყურბანდეს-ღეც (სტრუქტურის, პირველი იღის ასეც ხეივანის და ზოც კიდეც სხვას, რომელია ვაგვიწყურბობო არ ვასახვებო წაღვლით ვეკეთი იფიქრებო ბიბლიოთეკის ზოცს 15 წლის, ზოცს 10 წლის, ზოცს კიდეც 3 წლის წინაში. იმინი აცხადებენ, რომ დაწყურბავს ეს წყურბო.

...ტურბო-პრობანა წყურბო... ჩვენ არ დაწყურბავებო ჩვენ ბატონარა მითხოვლობის ტიტის ვინაშეადა და ვეკეთი მისიბი ბიბლიოთეკის დაწყურბებულბო!



შენი ხელითაა საქართველოს მშენებელი

ჩვენმა ხალხმა ფართოდ აღიზნა გამოჩენილი ქართველი მწერლის გიორგი ქუჩიშვილის დაბადების 70 წლისთავი. გ. ქუჩიშვილი აქტიური თანამშრომელი იყო ჩვენი ჟურნალისა. ქვემოთ ვაქვეყნებთ განსჯილული პოეტის იუმორისტულ ლექსს—„ჩემი ანდერძი“, რომელიც „ნიანგისათვის“ არის დაკერძოებული.

**გიორგი ქუჩიშვილი**

**ჩემი ანდერძი**

თუ ჩემს მკროლავ ეტლს  
შუა გზაზე გადუტყდეს ლერძი,  
თუ ბედგანწირულს  
მძაფრ კიდილში  
სიკვდილმა მძლიოს,—  
გადაიკითხეთ, მეგობრებო,  
ჩემი „ანდერძი“:  
ქელეხისათვის სახელგამში  
ეტოვებ მილიონს,  
ნუ არბენინებთ კუბოსათვის  
პაოლოს, ტიციანს,  
მწერალთა საბჭომ არ იყიდოს  
მკვდრისთვის იები;  
კიტრის ნათქვეფნი მიმშვენებდეს  
შუბლს—ნათელ ციანს,  
ვარლამ რუხაძემ გამისტუმროს  
ვალ-ნისიები.  
ძმას—თურღოსპირელს  
არ დაუკრათ სწრაფი დებეშა,  
არ დააყულოთ ჩემს წინ, როგორც  
ათონის ბერი.  
გახსოვდეთ: მკვდარსაც აღმომხდება  
ობოლი კენესა,  
თუ ჩემს გარშემო შემოკრება  
ხალხი ცბიერი.  
შო მღვიმელი ნიკიტნებთან  
ასკუბეთ ცხენით,  
კახურ ღვინისთვის  
კუპრიანი მიეცით ხელში.  
(ვ. გუნიას და შ. დადიანს  
ეცით ნუგეში:  
ასვით ნუნუა  
ან ჯიხვის რქით,  
ან აზარფეშით!).  
არ მინდა გლოვა,  
არც წუწუნი,

წამილეთ ლხინით,  
ჩხიკვიდის გვერდით მიმბარეთ  
მეც დიდუბეში.  
ჩვენმა მდივანმა ბესო ქლენტმა  
მისცეს მოწმობა  
ჩემს ოჯახობას  
ჩემი ბინის შეუფლობის.  
ფოცხვერაშვილმა განიწიოს  
მცირე ხნით ძმობა:  
სასაფლაომდე მიმიცილოს  
გუნდის გალობით,  
მჯერა, ჩემს ცხედარს დაიტრებს  
გალაკტიონი,  
გვარად ტაბიძე  
და „ტიტული“  
„მეფე-მგოსანი“;  
მის შერხევაზე  
კანკალს იწყებს დიდი სიონი,  
გლოვის ძაიებში  
გაეხვევა  
მზე სხივოსანი.  
ყველაზე მეტად შეწუხდება,  
ვიცი,  
„ნიანგი“,  
რადგან ჩემსავით  
სძაგს იმასაც.  
მოზარე ჰანგი.  
ტირილით თვალებს  
ნუ დაითხრით (ჰმ!), გენაცვალეთ,  
გაშალეთ სუფრა;  
არ დაიკლოთ  
თართი და ღოში;  
მოსხენით ტიკსა,  
ყველა ოხრის „ტოსტები“ სცალეთ  
და გაიხსენეთ ქუჩიშვილის  
„ლხინი“ და „ხოშიც“!

**„სვოლკა“ მოვიდა!**

მოლარემ სალაროს პატარა კარი გამოაღო და ჩა-  
ჩაოში ჩასმულ სურათივით შემოგვანათა.  
—სამი ბილეთი თბილისამდე, მოსკოვი—ერევნის  
მატარებელზე.  
—სვოლკა არა გვაქვს.—გაისმე პასუხი: კარი მიი-  
ხურა.  
—სვოლკა?!.  
—ღია!—იქვე მდგომი სადგურის უფროსი კვინი-  
კაძე შეეცადა, რაც შეიძლება ძაღვ გაეჭარწყლებინა  
ჩემი გაოცება—მატარებლის გამოსვლამდე, ბატონო,  
სამტრედია სვოლკას გვაძლევს, რამდენი თავისუფალი  
ადგილიცა და ბილეთებს ხესტაფონში ამის მიხედვით  
ვყიდით.  
ურადღებმა!—მოგვესმა სადგურის რადიოს ბუ-  
ხუნი.—მატარებელი №33—მოსკოვი—ერევანი რვი-  
ანებს ერთი საათით.  
—არ ჩამორჩეთ მატარებელს! —„დაასრულა“ დიქ-  
ტორის სიტყვა ერთმა ახალგაზრდა ნგზარმა, როგორც  
კი რადიო დადუმდა.  
ბაქანზე ბარზაოი ატყდა და ამან ცოტა გაგვამხი-  
არულა.  
წვიმს. დროდადრო მოლარეს ვაკითხავ, ბილეთის  
გაყიდვას კი არავე აპირებს. სამტრედია სდუმს.  
ყველას მოუსვენრობა გვეტყ: ბა. ვითუ ტელეგრა-  
ფის მუშაკებსაც ისევე უყვარდეთ დაგვიანება, როგორც  
ეს მატარებლის მემანქანებს უყვართ.  
ჩვენი შიში გამართლდა. მოსკოვი — ერევნის  
მატარებლის უკანასკნელმა ვაგონმა გრუხუნით ჩაკვი-  
რა და თან წაიღო ჩვენი იმედები, რომ საღამოს  
თერთმეტ საათზე თბილისში ვიქნებოდით, გამოვიძი-  
ნებდით და დილით დასვენებულნი წავიდოდით სამუ-  
შაოდ.  
და აი, მატარებლის გასვლიდან 25 წუთის შემდეგ  
ბაქანზე ახალი „სასიხარულო“ ცნობა გავრცელდა:  
—სვოლკა მოვიდა, სვოლკა!—აყვირდნენ მგზავრე-  
ბი.—მოსკოვი—ერევნის მატარებელზე 48 ბილეთი გა-  
ყიდეთო, სამტრედიაიდან გვაცნობდა.  
—აი, ასე ღმერთი ააშენებს მაგათ ოჯახს, როგორც  
მე ამ ბილეთებს გაყიდდი.—ყვირის კვინიკაძე და  
ბრაზისაგან საკუთარ ქუდივით წითლდებდა. —კაცო,  
პირველი შემთხვევა კი არაა ეს:—წავა მატარებელი  
და სვოლკას მერე მაძლევენ—ბილეთები გაყიდეთო.  
საქმეა ეს?!  
ყველანი ეფთანებებით კვინიკაძეს, რომ ეს „საქმე  
არაა“.

**ო. მკაზანიშვილი**

**ინალ კანუკოვი**

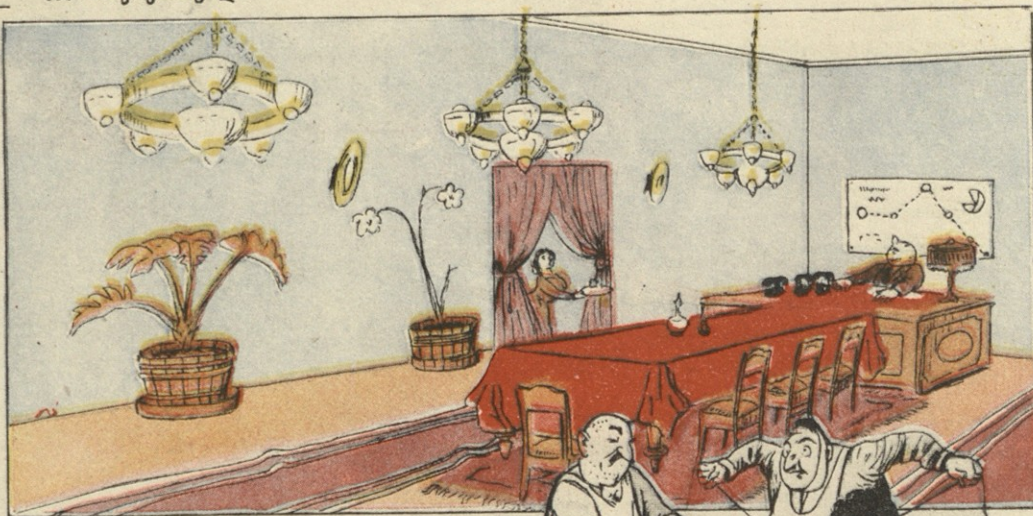
**ალიბების ღარღი**

აწუხებს დარდი ალიბებს,  
მოხუცდა, ასი წლის არი,  
თავის ძველ, ბეჩე ქოხივით  
ჩაენგრა გულისფიცარი!  
თავჩაღუნული, გზისპირად  
ზის უილაჯო ბებერი,  
და ქვეყნად კაცი არაა  
იმისი გამაზარებელი...  
—რამ დაგამწუხრა, მოხუცო?—  
ჰკითხა მას მგზავრმა კეთილად,  
—ზეცაა თქვენი მოწყალები,  
ცრემლი თუ ქვეყნად გედინათ!  
—ბრიყვი ყოფილხარ!—აღმობდა  
ალიბებს სიტყვა უხეში,  
—მე სახელდარი მომიკვდა,  
რას მარგებს ზეცის ნუგეში!  
—სთხოვე და ახალ სახედარს  
გამოგიგზავნის ალაპი,  
ლოცვის დროს ციდან ნრაველჯერ  
აქვს შენი სახე ნინახი!..  
—შენ ჩემზე უკეთ არ იცნობ  
ალაპს,— ბუტბუტებს ბებერი,  
—მწამს ნუსულმანთა ცხოვრების  
ამქვეყნად დაიმკვიდრებელი!  
თუნდ შემიწყალოს, მომხედოს  
და გახდეს ჩემი სტუმარი,  
—სახედარს მაინც არ მომცემს,  
თუ არ მაქვს ორი თუმანი!..

1899 წ.

ოსურიდან თარგმნა პ. კალაძემ

ნახ. ი. ქოქიაშვილისა



პატარა საწარმოსა და  
მისი პატარა დირექტორის  
დიდი კაბინეტი.



— პატრონებს გეფიცები, მხოლოდ შენ მიყვარხარს..



— აკი ვიხარო, მხოლოდ შენ მიყვარხარ-მეთქი!



საქართველოს სას. სპ. ინგინიერების  
 336  
 87/11  
 583

— არ დავიწყოთ, შენ ჩემი ცოლი იქნები, შენ—ცოლის ძმა...



როგორ კეთდება მაჭარი.

რედაქტორი — ვახტანგ კელიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ა. გიგინეიშვილი, ვ. თორღუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

საკ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამოკვეთლობა

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42 ტელ. 3-10-49 3-76-69

გამომც. № 21, ხელმოწ. დასაბ. 23/XI-1956 წ. ქალ. ზომა 70 x 108 1/8, ი, 5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფერადი ბეჭდვის სტამბა, მარჯანიშვილის ქ. № 5. შეკვ. № 141. უფ. 07768. ტირ. 25.0 0.



შენი ყველათა სხვისი  
ქონება და გარეგნობა, ისე,  
როგორც თანადა თავე თქვენი

ქრისტიან კოლონიზატორთა დროშა მუსულმანურ აღმოსავლეთში.